

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ฉบับที่ ๓๒ วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๓

ธรรมะใกล้ตัว...ใกล้ตัวคุณ
www.Dlitemag.com

สุนัขโตแล้วทำไมได้ใกล้ชิดแม่
ตอมดูแลมันางนางกลางน่องนาง
สรรเสริญสร้างสุขแก่ชีวิตมันหนักมา
รักลำดั่งจึงในอุ้งเท้าที่อ้อมแม่รัก

ภาพปกโดย จันจิรา อินทรศักดิ์ <http://jiratasai.multiply.com> <http://www.pixpros.net>
ฉ้อยคำโดย พิศนธรา

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลตัว ทรมานใจกับการไม่รักพ่อแม่	3
สารสองใจ บ้านที่มีเทวดา	7
โหรา (ไม่) คาใจ เบื้องานเดิมที่แต่ไม่มีที่ไป	9
กว่าจะถึงฝั่งธรรม พระอุดมสังวรวิสุทธิเถร (วัน อุดตโม) : สละชีพบูชาธรรม	12
ดั่งดถุณวิสัยนา จะสอนธรรมะให้วัยรุ่นที่ดีและชอบทำผิดศีลได้อย่างไร	16
ดั่งดถุณพจนา ๑๓	17
ธรรมะสักัจฉา ความแตกต่างระหว่างสมณะ วิปัสสนา และฆาน	18
เล่าสู่กันฟัง Awake – หัวใจแม่	19
บทความรัก เมื่อคนรักกลายเป็นสามีของคนอื่น	24
กระปุกออมสิน รับเงินปันผลผ่านกองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์	25
วรรณกรรมนำใจ ม่านมนตรา ๒๗	28

ฉบับที่ ๓๒ ทำยังไงดี - ทรمانใจกับการไม่รักพ่อแม่

จากใจ ม.ก.ใกล้ตัว
Lite Talk

ถ้าคุณเป็นคนหนึ่ง ซึ่งสงสัยอยู่ว่าอกตัญญูไหมที่ไม่รักพ่อ? เนรคุณไหมที่เกลียดแม่? ผิดไหมถ้ารักพ่อกว่าแม่? บาบ! ใหมที่ดีใจเมื่อรู้ว่าแม่กำลังจะตาย? วันนี้เรามาดูกันว่าจะสบายใจขึ้นได้อย่างไร หรือดีกว่านั้นคือเปลี่ยนใจตัวเองได้ด้วยวิธีไหน

ก่อนอื่นให้มองตามจริงว่าความรู้สึกเป็นสิ่งที่บังคับไม่ได้ คนเรามีเหตุตาอยู่อย่างนี้ ถ้ากระทบเข้าภาพแยๆ เสียแยๆ ความรู้สึกก็ต้องแยตาม มิใช่วิสัยที่จะสั่งห้ามใจไม่ให้แยไปด้วย ฉะนั้น ถ้าตัดคำว่าพ่อ ตัดคำว่าแม่ออกไป เหลือแต่ความกระทบกระทั่งระหว่างคนกับคน ก็อย่าแปลกใจถ้าจะมีอารมณ์ต่อกัน เป็นความขัดเคืองบ้าง ความโกรธบ้าง ความแค้นบ้าง ไม่อยากรักบ้าง หรือกระทั่งความชิงชัง รังเกียจเด็ดฉันทบ้าง

ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับใครแล้วรักกันนั้นง่าย แต่เป็นไปไม่ได้ที่จะรักคนให้ทุกข์ให้โทษกับเราถ่ายเดียว!

ถ้าจะกล่าวโทษ ก็ต้องโทษธรรมชาติที่บีบให้คนเราต้องอยู่ร่วมกัน กระทบกระทั่งได้ เกิดความขัดเคืองได้ สะสมความรู้สึกไม่ติดต่อกันได้ ไม่ยอมให้เราเกิดเอง โตเอง สบายเอง มิฉะนั้นก็คงเลือกได้ตามอิสระ เห็นใครอยู่ในฐานะอะไร ควรรักเขามากน้อยแค่ไหน

ขณะเดียวกัน ก็ไม่ใช่ความผิดของสังคม ที่คนส่วนใหญ่พากันชื่นชม ราลิกนึกถึงพระคุณของพ่อแม่ ถึงขนาดที่เกือบทุกชาติทุกภาษา จัดให้มีวันพ่อ วันแม่ เป็นประจำทุกปี สะท้อนให้เห็นว่าโลกของสิ่งมีชีวิตชั้นสูงนั้น เขามองกันว่าพ่อแม่เป็นผู้มีบุญคุณยิ่งใหญ่ ขนาดสมควรที่จะไม่ลืมจัดวันพิเศษเพื่อบูชาพวกเขา

พ่อแม่มีชีวิตต่อได้ถ้าไม่มีคุณ แต่คุณมีชีวิตขึ้นมาไม่ได้ถ้าขาดพ่อแม่!

กล่าวแบบรวบรัด ถ้าจะถามว่าใครเป็นคนกำหนดให้ต้องนึกถึงบุญคุณพ่อแม่ ก็ต้องตอบว่าธรรมชาตินั่นแหละที่กำหนด และฝังไว้ในสำนึกว่าการรู้คุณพ่อแม่เป็นคุณสมบัติของผู้มีใจสูง คนเราจะทราบว่าคุณมีใจสูงหรือใจต่ำ ก็ดูง่ายๆ ว่าจำได้หรือเปล่าว่าพ่อแม่สำคัญแค่ไหน

ถึงตรงนี้สรุปได้สั้นๆว่า **อย่ารู้สึกผิดถ้าไม่รักพ่อแม่ แต่จะแย่มากถ้าไม่คิดตอบแทนบุญคุณพวกท่านเลย!**

ต่อให้เป็นโจรชั่ว เมื่อได้รับพระราชทานอภัยโทษประหารจากองค์ราชา ก็ยังสำนึกคุณ ทุ่มกายถวายชีวิตรับใช้องค์ราชาได้ แม้ต่อมาภายหลังจะถูกกดขี่ข่มเหงอย่างไรก็ก้มหน้าก้มตายอมรับ เพราะจดจำอยู่ว่ามีชีวิตต่อก็คด้วยพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าล้นกระหม่อม

แล้วใครจะอ้างได้เต็มปากเล่า ว่าตัวเองอย่าแค้นไหน เกินกว่าจะทำให้รับพ่อแม่อย่างไร จึงนึกถึงบุญคุณของพ่อแม่ไม่ออก ที่ให้ชีวิตมาทั้งชีวิตตั้งแต่แรก เห็นได้ชัดเจนว่ายิ่งกว่าพระราชทานชีวิตแก่นักโทษประหารไม่รู้กี่ร้อยเท่า

หาค่าของชีวิตให้เจอ แล้วคุณจะได้ตระหนักว่า คุณมีชีวิตขึ้นมาหาค่าของชีวิตไม่ได้ ถ้าปราศจากพ่อแม่

เมื่อเห็นค่าของพ่อแม่ แต่ยังไม่ออกว่าจะตอบแทนอย่างไร อย่างน้อยก็รู้จักความหมายของคำว่า "กตัญญู" ให้ได้ก่อน ความกตัญญูเป็นอาการของใจที่มีความสามารถรู้คุณคน ทราบว่าใครมีอุปการคุณต่อเราไว้อย่างไร กล่าวโดยย่อที่สุดคือนี้คือออก บอกถูก และทำไว้ในใจว่าผู้นั้นผู้นี้ มีบุญคุณกับเราไว้เมื่อครั้งไหน

ถ้ากตัญญูเป็น ก็เหมือนจุดพลุ จุดชนวนให้เกิด "กตเวทิต์" ตามมาเอง เพราะความมีใจสูงของมนุษย์ ย่อมเกิดแรงดันให้อยากตอบแทนคุณ โดยไม่ต้องมีใครเอะหนอกตาบบ้างคับ

สำหรับคนเกลียดพ่อแม่ แค่นี้ก็ใจ ทำความเข้าใจที่มาที่ไปของพ่อแม่ ให้อภัยในความร้ายกาจของพวกท่านได้ ก็นับว่าปรับใจเข้ากับความสำเร็จแบบมนุษย์ อันเป็นธาตุแท้ของคุณได้แล้ว

สำหรับคนรักพ่อแม่ไม่เท่ากัน แค่นี้ก็ใจ นึกสงสารท่านที่ได้รับความรักจากเราน้อยกว่าอีกท่าน เห็นค่าว่าครั้งหนึ่งที่ประกอบขึ้นเป็นเรา ได้มาจากท่าน หาใช้รับเต็มตัวมาจากฝ่ายไหน ก็จะก่อให้เกิดกำลังใจในการคิดตอบแทนท่าน ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าอีกท่านหนึ่ง **ความคิดอยากตอบแทนเท่าๆกัน จะค่อยๆปรับความรู้สึกรักไม่ให้ทั้งระดับห่างจากกันเกินไปนัก**

สำหรับคนรักพ่อแม่มากอยู่แล้ว ควรมีใจ ดูตามจริงว่าพวกท่านมีที่พึ่งให้ตนเองหรือยัง ในทางพุทธหากชักชวนโดยละม่อม ให้พวกท่านมีใจยินดี ตั้งมั่นในการให้ทาน รักษาศีล ปลูกศรัทธาในสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้หยั่งรากลึกมั่นคงพอ จะนับเป็นการตอบแทนอย่างแท้จริง สมน้ำสมเนื้อ เพราะพวกท่านจะมีหลักประกันให้ตนเองได้ไปดี ไปสว่าง ตลอดจนไปถึงที่สุดทุกข์ได้เป็นแน่แท้

อย่าเค้นใจให้รักพ่อแม่ เพราะจะเหนื่อยเปล่า และยิ่งทรมานใจขึ้น แต่เข้าใจเพื่อเห็นค่าพ่อแม่ แล้ววันหนึ่งจะเข้าถึงความรู้สึกที่ถูกต้อง เป็นสุขที่ได้เป็นมนุษย์เต็มตัว สมเกียรติภูมิกัน

ดังตฤณ

จากบทความ "ทำยังไงดี?"

นิตยสาร Miracle of Life ฉบับ เดือนสิงหาคม ๕๓

เรื่องน่าสนใจประจำฉบับ

เนื่องในโอกาสวันแม่แห่งชาติ ๑๒ สิงหาคม

คอลัมน์ "สารสองใจ"

ขออัญเชิญพระธรรมเทศนาของ "หลวงปู่จันทร์ กสโล"

มาให้คุณผู้อ่าน ได้ร่วมรำลึกถึงพระในบ้าน

ในตอน "บ้านที่มีเทวดา" ค่ะ

และเนื่องในวาระครบรอบวันคล้ายวันเกิดปีที่ ๘๘ ของหลวงปู่วัน อุดตโม

ในวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๓

คอลัมน์ "กว่าจะถึงฝั่งธรรม" ฉบับนี้

จึงขอยกเรื่องของ "หลวงปู่วัน อุดตโม"

ผู้ได้ชื่อว่าพร้อมสละชีวิต เพื่อพระธรรมอย่างแท้จริง

มาเป็นแบบอย่าง ให้พวกเราผู้เป็นศิษย์รุ่นหลัง ได้ดำเนินรอยตามท่านค่ะ (-/-)

วัยรุ่นถือเป็นวัยที่คึกคะนอง และมักสนุกกับการได้ประพาดดินนอกกรอบ

"จะสอนธรรมะให้วัยรุ่นที่ดีและชอบทำผิดศีลได้อย่างไร"

ติดตามได้ในคอลัมน์ "ดังตฤณวิสนา" นะคะ

ใครที่กำลังอยู่ในภาวะเบื่องานสุดทน

คอลัมน์ "โหรา (ไม่) คาใจ" ฉบับนี้

"คุณ Aims Astro" มีมุมมองใหม่ๆ ที่ใครได้อ่านแล้วอาจกลับมารักงานในทันที

ในตอน "เบื่องานเต็มทีแต่ไม่มีทีไป" ค่ะ

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๓

ขอเชิญคณะศิษยานุศิษย์ ร่วมแสดงมุทิตาจิต "หลวง ตามหาบัว ญาณสัมปันโน"

เนื่องในโอกาส ครบรอบอายุ ๙๗ ปี

และร่วมทอดผ้าป่าสงเคราะห์โลก ตั้งแต่เวลา ๑๓.๐๐ น. ค่ะ

ที่มา : <http://www.luangta.com/info/calendar.php?curYr=2010&curMnth=8>

วันแม่ปีนี้ Dlitomag มีเพลงดีๆ ประพันธ์โดย "คุณณณา หลงบางพลี" มาฝากค่ะ

เชิญชม MV เพลง "พระคุณแม่"

ขับร้องโดย "น้องแพรวและน้องพลอย" ในอัลบั้ม "เด็กดีโครงการ ๑" ได้ที่นี่

http://www.dlitomag.com/index.php?option=com_content&view=article&id=416&Itemid=1

และสำหรับผู้สนใจต้องการไฟล์วิดีโอและเสียงที่เป็นต้นฉบับให้แจ้งความ ประสงค์ได้ที่

album_pearploy@hotmail.com

ทางผู้จัดทำจะดำเนินการส่งให้ฟรีแก่ทุกท่านค่ะ ^_^

บ้านที่มีเทวดา

พระพุทธพจนวราภรณ์ (หลวงปู่จันทร์ กุสโล)
วัดเจติยหลวงวรวิหาร อ.เมือง จ.เชียงใหม่

พระพุทธองค์ตรัสว่า

ภิกษุทั้งหลาย ตระกูลใด พวกบุตรนุชามารดาบิดา
ภายในเรือนของตระกูลนั้น ชื่อว่ามีพรหม

ภิกษุทั้งหลาย ตระกูลใด พวกบุตรนุชามารดาบิดา
ภายในเรือนของตระกูลนั้น ชื่อว่ามีบูรพาจารย์

ภิกษุทั้งหลาย ตระกูลใด พวกบุตรนุชามารดาบิดา
ภายในเรือนของตระกูลนั้น ชื่อว่ามีบูรพเทวดา

ภิกษุทั้งหลาย ตระกูลใด พวกบุตรนุชามารดาบิดา
ภายในเรือนของตระกูลนั้น ชื่อว่ามีอาหุเนยยบุคคล

ภิกษุทั้งหลาย คำว่าพรหมก็ดี บูรพาจารย์ก็ดี บูรพเทวดาก็ดี อาหุเนยยบุคคลก็ดี
นั้นเป็นชื่อของมารดาบิดาทั้งหลาย

เพราะเหตุไรภิกษุทั้งหลาย?

เพราะเหตุว่ามารดาบิดาเป็นผู้มีอุปการะมาก เป็นผู้ให้ชีวิต เป็นผู้เลี้ยงดู เป็นผู้แสดงโลกนี้

ตามพุทธโอวาทที่ยกมานี้

แสดงให้เห็นความสำคัญของมารดาบิดาว่า มีอยู่แค่นี้เท่านั้น

แต่เพราะความเป็นอยู่ระหว่างบุตรธิดาและมารดาบิดา

ใกล้ชิดติดต่อกันอยู่ทุกเช้าเช้านอน เล็กกลายเป็นความเคยชิน

ทำให้บุตรธิดามองข้ามความสำคัญของมารดาบิดาไปหมด

ความวิสาสะคุ้นเคยมีทั้งคุณและโทษ

ถ้าความสนิทคุ้นเคยเป็นไปพอเหมาะพอควร

ท่านแสดงว่า ทำคนที่ไม่เป็นญาติให้เหมือนญาติ

แต่ถ้าความสนิทคุ้นเคยเป็นไปเกินประมาณ เป็นเหตุให้เกิดความชะล่าใจ
ท่านแสดงโทษว่าเป็นที่มาแห่งภัย
เช่นเดียวกับบุตรธิดาที่ไม่รู้จักความสำคัญของพ่อแม่
หรือรู้แล้วแต่ไม่ได้ทำตามที่ดี ทำให้เสื่อมจากคุณงามความดี
และก่อทุกข์โทษเวรภัยแก่ตัวเองโดยไม่รู้ตัว

ฉะนั้น ถ้าหากโลกนี้จะปราศจากศาสนา ไม่มีพระผู้เป็นเจ้า
ก็หาใช่ว่าจะขาดสิ่งที่ควรเคารพ หรือบุคคลที่ควรแก่การบูชาไม่
ความดีของมารดาบิดาคือศาสนาของโลก
โลกนี้มีพระผู้เป็นเจ้าผู้ควรแก่การบูชาตลอดกาล
ผู้นั้นคือมารดาบิดา
บ้านหนึ่ง ตระกูลหนึ่ง ย่อมมีมารดาบิดาเป็นหัวหน้า
เป็นผู้แนะนำพร่ำสอน เป็นผู้รับผิดชอบกิจการนั้น ๆ
จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่บุตรธิดาจะเชิดชูบูชาไว้ในที่สูง
เชือถ้อย ฟังคำ ปฏิบัติตามคำแนะนำพร่ำสอนของท่าน

คัดจากพระธรรมเทศนา ในหนังสือรวมธรรมเทศนา ๑๐๘ กัณฑ์
จัดพิมพ์โดย ชมรมพุทธศาสตร์ เอสโซ่ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๒๖

เปื่องงานเต็มทีแต่ไม่มีที่ไป

Aims Astro

ถาม - ตอนนี้ผมเปื่องงานประจำที่ทำอยู่มากครับ พยายามส่งใบสมัครไปที่อื่นแล้วแต่ไม่มีที่ไหนตอบรับมาเลย จะทำธุรกิจส่วนตัวก็กลัวไปไม่รอดแล้วก็ไม่ชอบด้วย เลยต้องทนกับความเบื่อแบบหาทางไปไม่เจอ ควรจะคิดยังไงให้มีกำลังใจทำงานต่อไปได้ครับ

ปัญหาเรื่องงานเป็นเรื่องปกติของชีวิตค่ะ ถ้าไม่เจอปัญหาใหญ่ๆ ก็ถือว่าโชคดีมาก ส่วนเรื่องเล็กๆ น้อยๆ นี่ถือว่าธรรมดาค่ะ ช่วงนี้ลูกค้าบอกให้ฟังอยู่เรื่อยๆ ว่าอยากเปลี่ยนงานบ้าง อยากทำธุรกิจบ้าง อยากหางานทำต่างประเทศบ้าง อยากลาออกจากงานแล้วไปบวชบ้าง ฯลฯ หน้าที่การงานมีผลต่อสุขทุกข์ของแต่ละคนมากเลยนะคะ เพราะคนส่วนใหญ่ต้องใช้เวลาทำงานมากกว่า ๑ ใน ๓ ของวัน ดังนั้นถ้าเปื่องงานขึ้นมาละก็ แปลว่าต้องมีเวลาหลายชั่วโมงต่อวันที่ต้องฝืนทน ออกจะเป็นความทรมานเหมือนกันนะคะ

ในทางโหราศาสตร์แล้วสามารถบอกได้ค่ะว่าเจ้าของดวงเหมาะสมกับงานแบบไหน และงานในฝันเป็นอย่างไร อุปนิสัยของแต่ละคนควรทำงานประเภทใด ซึ่งการทราบว่างานที่เขายากทำ กับงานที่ได้ทำจริงๆ สอดคล้องกันหรือไม่ ก็พอจะทำให้เข้าใจถึงที่มาของความไม่ค่อยเป็นสุขในงานได้ดีทีเดียวค่ะ ดังกรณีของลูกค้าหญิงท่านหนึ่งมาตรวจดวง เธอเน้นถามเฉพาะเรื่องงาน อ่านดวงแล้วเห็นว่าที่ทำอยู่จริงกับที่ฝันอยากทำแตกต่างกันมาก จนต้องขึ้นชมเลยคะว่ามีความอดทนสูงที่ทำงานที่ไม่ชอบมาได้นานขนาดนี้ แกมมีความตั้งใจด้วย จึงบอกเธอไปว่าลักษณะงานที่คุณทำดูต้องเคร่งเครียด ในขณะที่งานที่อยากทำจะออกแนวบันเทิง เจอผู้คน ไม่เครียดเคร่ง ลูกค้าบอกว่าที่มาตรวจก็เพราะอยากรู้ว่าต้องเป็นแบบนี้ไปตลอดไหม เพราะหลายปีที่ผ่านมา ได้พยายามเปลี่ยนงานมาหลายหน แต่ก็ไม่สำเร็จ หนึ่งงานลักษณะนี้ไม่ได้ จนตอนนี้อายุสี่สิบกว่าแล้ว ถ้าชีวิตการทำงานต้องเป็นแบบนี้จะได้ยอมรับ เลิกดิ้นรนเสียที

ฟังแล้วก็ให้กำลังใจเธอไปว่าถ้ายาอย่างนั้นหางานอดิเรกทำดีไหมคะ อยู่กับสิ่งที่คุณชอบในเวลาว่าง เป็นความสุขในช่วงเวลาที่ไม่ต้องคร่ำเคร่งกับงานหลัก แล้วปรับมุมมองใหม่ว่างานนี้แม้จะไม่ถูกใจ แต่ก็มีคุณค่ากับคนอื่น สร้างประโยชน์กับคนทั่วไป ได้มีโอกาสเจอคนน่ารัก เป็นฟันเฟืองหนึ่งที่ทำให้บริษัทแห่งนี้ดำรงอยู่ได้ แกมมีความมั่นคงสูง ไม่ต้องกังวลว่าจะตกงานด้วย ลูกค้าก็บอกว่า "คงต้องยอมรับงานนี้เสียที เพราะชีวิตที่ผ่านมาไม่ค่อยมีปัญหาอะไร มีเรื่องงานนี้แหละที่ไม่ถูกใจ" เลยสาธิตเธอไปว่าดีแล้วค่ะที่เจอเรื่องไม่ถูกใจบ้าง จะได้เป็นแรงบันดาลใจให้ปฏิบัติธรรมใจคะ จริงๆ แล้วความทุกข์มันก็มีคุณค่าไม่ใช่น้อย (^.^)

มุมมองของคนเรามีความสำคัญมากนะคะ ของอย่างเดียวกันแต่มองต่างมุม สามารถทำให้สุขหรือทุกข์ได้คนละเรื่องเลยคะ ดังตัวอย่างลูกค้าชายอีกท่านที่ตรวจดวงเพราะเรื่องงานเช่นกัน เมื่ออ่านดวงชะตาแล้วพบว่าเป็นคนเฉลียวฉลาด มีความกระตือรือร้น อยากใช้ความสามารถให้เต็มที่ แต่ปรากฏว่างานที่ทำมีลักษณะแบบไปเรื่อยๆ เข้าทำนองเข้าขามเย็นขาม แต่ว่าดูดีมีความมั่นคง พอบอกไปแบบนี้ ลูกค้าก็เล่าว่าคนภายนอกมองว่าเขาทำงานดี แต่ตัวเองกลับรู้สึกว่าเขาเข้าขามเย็นขามอย่างที่ว่ามา เลยรู้สึกอึดอัดอยากเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการทำงาน ตรวจดวงแล้วเห็นว่าเปลี่ยนได้ยากและที่ทำอยู่ก็เหมาะสมกับวิถีชีวิตแล้วเพราะเขาปฏิบัติธรรม จึงมองต่างมุมไปว่า "งานคุณได้พัฒนาคน ให้โทษกับคนอื่นได้น้อย ไม่มีเรื่องขัดแย้งแข่งขัน ไม่ต้องเจอความกดดันมากมาย มีโอกาสได้แนะนำคนอื่น สามารถสอดแทรกธรรมะลงไปในงานได้ นี่นับว่าดีมากเลยนะคะ"

ลูกค้าซึ่งเป็นคนเก่งและทำงานด้วยความตั้งใจบอกว่า "ที่คุณพูดเหมือนกับที่ผมพยายามพูดกับตัวเองมาตลอด เหมือนฟังตัวเองพูดให้ตัวเองฟัง" ดิฉันจึงสนับสนุนไปว่า "งานที่หาเงินนี้เอาไว้ใช้เลี้ยงชีวิต แต่ว่าภาระที่แท้จริงของแต่ละคนคือการพาตัวเองให้พ้นจากสังสารวัฏ ในทางโลกเราทำหน้าที่ให้ดีที่สุด พัฒนาดนเองได้ก็ทำไปไม่รังรอ ซึ่งตรงนี้คุณก็พยายามอยู่แล้ว เลยไม่เห็นว่าส่งที่เป็นอยู่ตรงนี้นั้นดูแยตรงไหน ตรงกันข้าม กลับมองว่าเป็นงานที่ดีมาก เพราะเอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติธรรม เพราะคุณจะได้มีเวลา ไม่ต้องเครียดมากเกินไปหรือต้องหักโหมทำงานเยอะจนสุขภาพเสื่อมโทรม" แล้วอนุโมทนาในการปฏิบัติและพยายามนำธรรมะแทรกลงไปในการทำงาน ซึ่งจะมีประโยชน์กับคนจำนวนไม่น้อย เขียนมาถึงตรงนี้ก็นึกอวยพรให้ลูกค้ามีความสุขขึ้นกับงานอันมีคุณค่าของเขาคะ

ว่าไปแล้วการเจองานที่ไม่ชอบใจบ้างก็ดีเหมือนกันคะ ที่เขียนแบบนี้เพราะเมื่อวันก่อนได้สนทนากับญาติธรรมซึ่งเล่าว่ามีท่านผู้รู้ท่านหนึ่งเคยแนะนำไว้ในเรื่องเปื่องาน สรุปใจความได้ว่า "ดีแล้วที่เปื่องาน จะได้เจอเรื่องที่ไม่ชอบใจบ้าง ถ้าเจอเรื่องที่ชอบใจอย่างเดียวก็จะกลายเป็นว่ามองว่าโลกน่าอยู่ ก็จะยึดติดในโลก แต่ถ้าเห็นว่าที่ที่เราอยู่ก็น่าเบื่อ หนีไปที่อื่นก็จะเจออะไรน่าเบื่อๆ แบบเดิมอีก ก็จะเป็นจุดหนึ่งที่ทำให้เราเบื่อหน่ายในโลกได้เหมือนกัน" เห็นไหมคะว่าความเบื่อก็มีคุณค่า และสุขทุกข์ของบางเรื่องในโลกนี้ บางทีก็อยู่ที่มุมมองคะ (^____^v

ถ้าเบื่อมากๆ มากๆ มากๆ (>__<) แต่ยังคงทำงานนั้นอยู่ ก็ควรหาเหตุผลที่จะเป็นแรงบันดาลใจให้สามารถทนทำต่อไปแบบทุกข์น้อยที่สุด เช่น การมองถึงคุณค่าของการทำงาน ว่าไม่ได้ทำเพื่อเจ้าของบริษัท (ซึ่งไม่ค่อยจ่ายโบนัสและสวัสดิการ - "-) ไม่ได้ทำเพื่อหัวหน้า (ซึ่งไม่ได้เมตตาอาหารเรานัก T_T) ไม่ได้ทำเพื่อเพื่อนร่วมงาน (ซึ่งไม่ค่อยให้ความร่วมมือและช่วยเหลือ -*-) แต่ทำเพื่อคนที่มาใช้บริการหรือคนที่จะได้ผลดีจากการทำงานของเรา การมองถึงคุณค่าในการทำงาน บางทีก็ทำให้มีกำลังใจก้าวต่อไปได้ ในวันที่ค่อนข้างจะไร้เรี่ยวแรงนะคะ

แต่ถ้าพยายามทุกวิถีทางแล้วก็ยังไม่อยากทำงานนี้อยู่ดี แถมไม่มีทางเลือกอื่นในชีวิต ต้องก้มหน้าก้มตา

ทนไปสถานเดียว แบบนี้คิดไปเลยก็ได้ค่ะว่าทำงานเพื่อเงิน หาเลี้ยงชีพ สร้างความมั่นคงให้กับชีวิต แล้วทุ่มเทเต็มที่ด้วยความเคารพงาน แบบนี้ไม่ผิดค่ะ ทำไปเรื่อยก็ได้เพราะจิตใจเรามันบังคับไม่ได้ แต่ทำให้ดีก็แล้วกัน ถ้าเบื่อแล้วทำแบบไม่ตั้งใจจนผิดพลาดมากๆ จนถูกให้ออกจากงาน สำหรับคนที่ยังภาวะรับผิดชอบอยู่นั้น ทุกข์ของการดองงานมากกว่าทุกข์เพราะเบื่องานแน่ๆ ค่ะ

:)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ

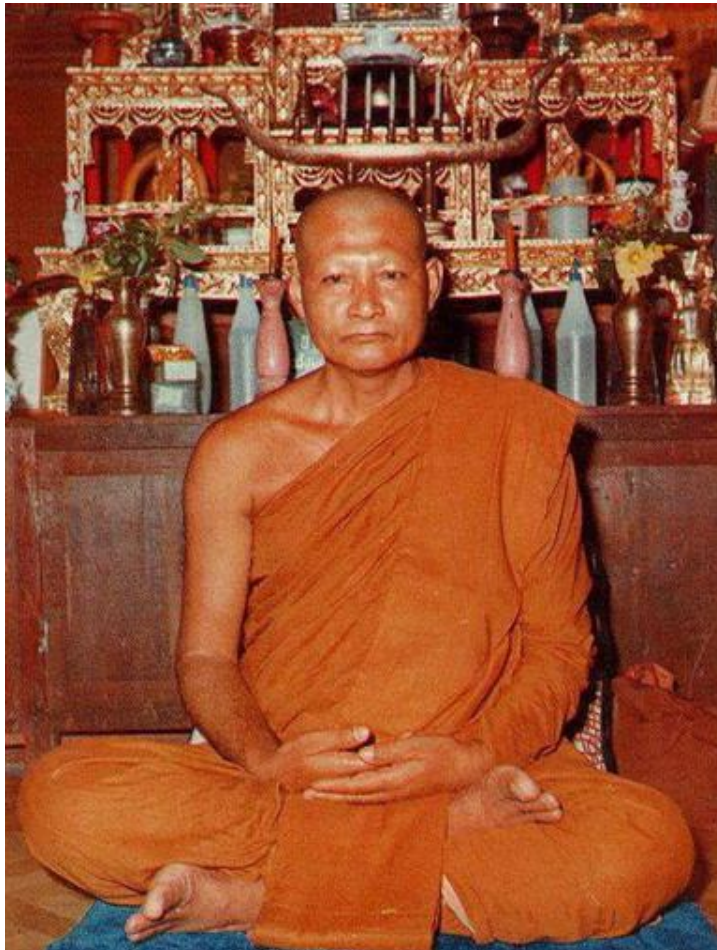
<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

พระอุดมสังวรวิสุทธิเถร (วัน อุดตโม) : สละชีพบูชาธรรม

ภาวะกิจวัตรธรรม

เทียบมูล

พระอุดมสังวรวิสุทธิเถร (วัน อุดตโม)

วัดถ้ำอภัยดำรงธรรม อำเภอสองดาว จังหวัดสกลนคร

หลวงปู่วัน อุดตโม เป็นพระสงฆ์ผู้มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จัก นับตั้งแต่ปี ๒๕๑๓

ดังความปรากฏในหนังสือพระพุทธรูปเจดีย์ เจดีย์แห่งพระอรหันต์ ดังนี้

"เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๑๓ ท่านได้รับนิมนต์ไปเจริญพระพุทธมนต์ในงานแต่งงาน

ที่หมู่บ้านสองดาว ตำบลสองดาว อำเภอสองดาว จังหวัดสกลนคร กว่าจะได้กลับวัดก็มีดคำ

ท่านและพระเถรที่ติดตาม ๗ รูป ได้เดินเท้าไปตามถนน ร.พ.ช. ผ่านทุ่งนาและป่าเขาขึ้นสู่ภูเหล็ก

สมัยนั้นผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์กำลังถูกเจ้าหน้าที่บ้านเมืองปราบปรามอย่างหนัก

จึงห้ามประชาชนเดินในป่าเวลาค่ำคืน ขณะที่เดินมาได้ประมาณ ๔-๕ เส้น

ด้วยความมืด พระเถระจึงใช้ไฟฉายส่องทาง เจ้าหน้าที่ทหารเห็นเช่นนั้นก็นึกว่าเป็นผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์”

คณะของหลวงปู่จึงถูกสาดกระสุนใส่ในความมืด เสียงดังสนั่นหวั่นไหว

แต่เมื่อทหารเข้าไปเคลียร์พื้นที่ในตอนเช้า ก็ไม่พบศพแม้แต่ศพเดียว จึงตามรอยเท้าขึ้นไปบนภูเขา

และได้รู้ว่าเป็นคณะของหลวงปู่วัน จึงเข้าไปขอขมาและฝากตัวเป็นศิษย์ด้วยความเลื่อมใสยิ่ง

จึงเป็นเหตุให้ท่านมีชื่อเสียงมากในยุคนั้น

หลวงปู่วันได้อุปฐากพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต เป็นเวลาถึง ๕ ปี

ระหว่างปี ๒๔๘๘ จนถึง ๒๔๙๒ อันเป็นปีที่ท่านพระอาจารย์ใหญ่มรณภาพ

โดยทำหน้าที่ได้อย่างไม่บกพร่อง แม้ว่าจะถูกรบกวนด้วยอาการไข้อยู่เนืองๆ

ท่านได้บันทึกถึงเรื่องความเจ็บป่วยว่ามีอาการไข้มาตั้งแต่ช่วงปี ๒๔๘๕

ขณะรอฟังข่าวการสอบนักธรรมอยู่ที่วัดภูเขากแก้ว อำเภอพิบูลมังสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี

“บางครั้งเป็นหนักถึงกับฉันจะไม่ได้เสียเลย ที่ตัวร้ายที่สุดก็คือไข้จับสัน

การจับสันก็สันจนกุฏิสันสะเทือนไปด้วย หายใจทั้งทางจมูกและทางปากก็ยังไม่พอ

ผ้าห่มจะก็ผืนก็ไมอุ่น จนอาการไข้อ่อนลงจึงจะรู้สึกอบอุ่นขึ้นมาได้

กำลังก็ลดถอยลงไปวันละมาก ๆ หากเป็นอย่างนี้สักสิบวัน คงจะนอนติดเตียงทีเดียว

แต่ก็ด้วยเดชบุญ เป็นไข้จับสันอยู่ราว ๔ - ๕ วันเท่านั้น แล้วจึงเปลี่ยนเป็นไข้ธรรมดาต่อไป”

จนกระทั่งมาจำพรรษา ณ วัดป่าสุทธาวาส จังหวัดสกลนคร ในปีเดียวกัน อาการไข้ก็ยังไม่หาย

“ระหว่างจำพรรษาที่วัดสุทธาวาส ข้าพเจ้าก็เคยเป็นไข้จับสันมาบ้างเหมือนกัน

จับไข้ขนาดถึงกับนอนไม่ได้ ต้องลุกนั่งขึ้นเข้า เอาศีรษะก้มลงหายใจให้ถูกกับหน้าอก จึงค่อยทุเลาที่เป็นไข้”

หลังจากที่หลวงปู่วันเป็นไข้วันเว้นวันอยู่ประมาณ ๑ เดือน

ท่านพระครูบุญทริภรหาร (ทองคำ จนฺโทโม) ซึ่งกลับจากกรุงเทพมหานคร

ได้ทราบข่าวการอาพาธ จึงขอยาครีนินจากโรงพยาบาลมาให้ เมื่อฉันยาได้สัก ๒ - ๓ วัน ไข้ก็หายไป

แต่ยังต้องต่อสู้กับอาการอาพาธมาตลอด จนถึงปี ๒๔๘๖ ก็ยังมีอาการไข้อยู่ เพราะขาดแคลนยา

“ปี พ.ศ. ๒๔๘๖ ข้าพเจ้ายังเป็นไข้อยู่เสมอ ที่หายที่เป็นอยู่อย่างนั้น ทั้งยาแก้ไข้ก็หายาก

ไปต้องการยาจากอนามัยอำเภอหรือ ก็ได้ทีละนิดหน่อยเท่านั้น จะฉันยาจนให้อาการไข้หายขาด ก็ไม่มียา”

เมื่อขาดแคลนยาแผนปัจจุบัน ท่านจึงรักษาด้วยยาสมุนไพรหลายขนาน แต่ก็ไม่หายขาด
เหตุที่ยาหายากก็เพราะเป็นช่วงที่สงครามโลกครั้งที่ ๒ เพิ่งสิ้นสุดลง
ในปี ๒๔๘๘ จำพรรษา ณ วัดป่าหนองผือในใน ซึ่งอากาศบริเวณนั้นทำให้ไม่สบายอยู่เรื่อย ๆ
แต่ทว่าจิตใจของท่านกลับอึมเิบในธรรมอยู่เสมอและมีศรัทธาในการปฏิบัติเพิ่มขึ้นอีกด้วย

"ศรัทธาในธรรมปฏิบัติว่าเพิ่มกำลังขึ้นไปโดยลำดับ
ถึงแม้ข้าพเจ้าจะได้เป็นไข้อยู่ตลอดพรรษาก็ตาม ความหวั่นไหวต่อมรณภัยก็ไม่มี
ตามธรรมดาแล้วอากาศในสถานที่นั้นเป็นอากาศที่หนักต่อธาตุขันธ์
ของผู้ไม่เคยชินต่อป่าดงภูเขาเหมือนกัน ทั้งข้าพเจ้าก็มีเชื้อไข้ป่ามาแต่เดิมอยู่แล้ว
แต่ด้วยเดชบุญคุณของครูบาอาจารย์และคุณของพระพุทธศาสนาช่วยไว้
ถึงยาจะฉันไม่ค่อยมีก็ตาม ย่อมผ่านพ้นความทุกข์ทรมานนั้นไปได้
โดยมิได้ก่อความเดือดร้อนแก่ตนและครูบาอาจารย์"

แม้ต้องต่อสู้กับความเจ็บป่วยและขาดแคลนยาในการรักษา แต่ท่านมิได้ย่อท้อในการทำสมาธิเพียร

"ถึงอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าคิดยอมเสียสละชีวิตบูชาพระธรรมวินัยด้วยข้อปฏิบัตินั้น
ใช้ที่เป็นก็ไม่ถึงกับร้ายแรง ทำกิจวัตรและความเพียรมิได้ขาด
ถ้าไข้ร้อนในก็ให้ผ้าขาวเอาใบหญ้านางหรือใบหมีมาขยี้ใส่น้ำฉัน
ร้อนข้างนอกก็ใช้ทา ก็ระงับความร้อนไป ไข้ก็สร้าง ทั้งที่เป็นไข้แต่ก็ทำความเพียรได้กำลังดี"

ท่านได้เล่าถึงการปฏิบัติในขณะที่เจ็บป่วย ไว้ในอัตตโนประวัติ ดังความตอนหนึ่งว่า

"ฟังจะได้รู้เห็นตัวเวทนา ในพรรษานั้นเอง ตัวเวทนานั้นเท่าที่เห็นและกำหนดรู้ด้วยใจนั้น
ปรากฏว่าเป็นตัวแต่ละคล้ายกับอะไรก็บอกไม่ถูก เมื่อเรากำหนดรู้เห็นได้อย่างนั้นแล้ว
ทุกขเวทนาทั้งหลายจะต้องถอนตัวออกจากที่ของมันโดยลำดับ
ถ้ากำลังจิตของเรากลับ ทุกขเวทนาจะออกหนีอย่างรวดเร็ว ถ้ากำลังจิตยังอ่อนก็ค่อยๆ ออกหนีไป
เมื่อจิตได้เอาชนะต่อทุกขเวทนาเพียงครั้งเดียวเท่านั้น จิตนั้นจะต้องกล่าหาญในการต่อสู้ทุกขเวทนาเสียจริงๆ
พอทุกขเวทนาเริ่มเกิดขึ้นที่ไหน จิตจะต้องรีบวิ่งเข้ากำจัดทีเดียวโดยมิได้รั้งรอเสียเลย
จิตขณะนั้นได้สนุกเพลินอยู่กับการต่อสู้ทุกขเวทนา หาได้เกี่ยวข้องกับอารมณ์ภายนอกไม่"

หลวงปู่วัน อุตตโม จึงเป็นแบบอย่างของพระสงฆ์ ผู้พร้อมสละชีวิตเพื่อพระธรรม
มิท้อถอยในการปฏิบัติ แม้ต้องผจญกับทุกขเวทนาจากธาตุขันธ์เพียงใดก็ตาม
ควรที่เราชาวพุทธทั้งหลายจะได้ถือเป็นแบบอย่างในความพากเพียร
เพื่อสิ่งประเสริฐสูงสุดคือพระนิพพานนั่นเอง

หมายเหตุ

เนื่องในวาระครบรอบวันคล้ายวันเกิดปีที่ ๘๘ ของหลวงปู่วัน อุดตโม ในวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๓
ทีมงานนิตยสารธรรมะใกล้ตัว ฉบับலைท์ ขออ้อมกราบหลวงปู่ผู้เป็นเนื่อนาบุญของโลก ด้วยจิตระลึกนุชา (-/-)

เอกสารประกอบการเขียน

"อนุสรณงานเสด็จพระราชดำเนิน พระราชทานเพลิงศพ พระอุดมสังวรวิสุทธิเถร
(พระอาจารย์วัน อุดตโม)" วัดถ้ำอภัยดำรงธรรม จังหวัดสกลนคร วันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๔.

"พระพุทฺธคเจติยฺ์ เจติยฺ์แห่งพระอรหันต์" ธรรมบรรณาการเนื่องในงานฉลองพระพุทฺธคเจติยฺ์
เจติยฺ์แห่งพระอรหันต์ และ ในงานบำเพ็ญกุศลอุทิศถวายครบรอบวันมรณภาพปีที่ ๔๗
พระสุทธธรรมรังสีคัมภีรเมธาจารย์ (ท่านพ่อลี ธมฺมธโร) ๒๒ - ๓๐ เมษายน ๒๕๕๑

จะสอนธรรมะให้วัยรุ่นที่ดีและชอบทำผิดศีลได้อย่างไร

Dungtrin's Answer

ดั่งถกนักคิด

ถาม : ดิฉันเป็นจิตแพทย์เด็กและวัยรุ่น อยากทราบว่าจะมีวิธีการช่วยเหลือวัยรุ่นที่ดี ต่อต้าน และชอบผิดศีล ได้อย่างไร พยายามพูดแล้ว แต่เขาก็ไม่เชื่อค่ะ

คนในโลกนี้มันมีทฤษฎี มันมีกำแพงทฤษฎีมานะต่างกัน
แม้แต่พระพุทธเจ้าท่านก็ไม่พยายามบีบ ไม่พยายามทำลาย ถ้าท่านเห็นว่ามันสุดวิสัยจริงๆ
คนบางคนมาด่าท่านต่อหน้าเลยนะ ด่าแบบเสียๆ หายๆ สมัยนี้ก็เรียกว่าแม่ค้าปากตลาด
มายืนด่าซีหน้าเลย พระองค์ใจเย็นนะ แล้วก็ค่อยๆ สอน
จนกระทั่งบรรลุโสดาบันเดี๋ยวนั้นเลย อย่างนี้ก็มี
แต่บางคนนี่ พูดไม่กี่คำ ท่านนิ่งละ เจียบละ
เพราะท่านรู้ว่า พูดไปก็ไม่มีประโยชน์
คือต่อให้ท่านพูด เอาอะไรมาพูดก็แล้วแต่
มันก็ไม่มีความหมาย ก็ไม่แตกต่างกัน ท่านเหนื่อยเปล่า ท่านก็ไม่เอา

เราก็เลียนแบบพระพุทธเจ้าแล้วกัน คือเราพยายามทำหน้าที่ของเรา
แต่ไม่ต้องคาดหวัง คือไม่ใช่ทำด้วยความคาดหวัง ว่าเด็กมันจะฟัง
เพราะว่าทุกอย่าง อย่างที่ผมบอกแล้ว ทุกอย่างมันเป็นเรื่องของสัมพัทธ์
เด็กบางคนเหลือขอมากๆ เลย แต่บ๊องเงี้ยวเขาถูกโหลกกับเรานะ
จับคู่กับเรา แล้วมันคุยกันรู้เรื่อง มันก็ไปได้
เราก็โอเค รู้ตามเหตุปัจจัย รู้ตามเหตุตามผลนะว่าเขาเข้าคู่กับเรา เขาต้องโหลกกับเรา
แล้วเราก็สามารถที่จะสบายใจ ให้คำแนะนำอย่างสบายใจ แล้วเด็กก็ดีขึ้น

แต่ถ้าเด็กคนไหนที่มันเหลือขอจริงๆ มันมีกำแพงทฤษฎีมานะ มันต่อต้านมากๆ
แล้วก็เราพูดเต็มที่แล้ว พยายามเต็มที่แล้ว ถึงศาสตร์ไหน สาขาไหนก็แล้ว แต่มันไม่ดีขึ้น
สิ่งเดียวที่เราต้องทำก็คืออุเบกขา วางเฉยนะ ไม่ใช่ไปมัวทรมานทรมานเป็นทุกข์
ว่าทำไมเราไม่เก่ง เราช่วยเด็กคนนี้ได้ เราช่วยผู้ปกครองเขาไม่ได้
ถ้าตั้งความคิดไว้แบบนี้มันเป็นทุกข์เปล่า แล้วก็เหมือนว่าจะพยายามเอาชนะกระทั่งพระพุทธเจ้า
พระพุทธเจ้ายังไม่ช่วยทุกคนเลย แล้วคุณจะช่วยเขาได้ทุกคนหรือ

พอเข้าใจไว้ก่อนว่าคุณช่วยไม่ได้ทุกคน ช่วยได้บางเคส แล้วคุณทำเต็มทีนะ
อันดับแรกคุณจะทำหน้าที่อย่างมีความสุข ไม่ทำหน้าที่ด้วยอาการที่เหมือนกับเราเก่งหรือไม่เก่ง
แต่ทำหน้าที่สุดความสามารถด้วยใจที่มันเป็นบุญ ด้วยใจที่เป็นกุศล ด้วยใจที่คิดช่วย
พูดง่ายๆ นะครับ ถ้าหากเจอเด็กที่มีทฤษฎีมานะสูง มีความเกรง มีความต่อต้านสูงนะครับ
คุณอย่าคาดหวังว่าจะมีเทคนิควิธี หรือว่าวิธีการแบบพุทธ
เพราะพระพุทธเจ้าที่เป็นต้นตำรับพุทธ ท่านยังไม่ช่วยทุกคน
เข้าใจไว้อย่างนี้นะครับ แล้วคุณจะมีความสุขในการช่วยเหลือคน

ดั่งตฤณพจนนา ๑๓

ดั่งตฤณพจนนา
Dungtrin's rhapsody

ตาแล แม่เรา ป่วยไข้
ด้วยใจ อยากป่วย แทนท่าน
ฝากฟ้า ดูแล แทนกัน
ในวัน แม่ข้า ลาติน...

ดั่งตฤณ

ภาพโดย veerasak
<http://veerasak.multiply.com>

www.dlitemag.com

ความแตกต่างระหว่างสมณะ วิปัสสนา และฌาน

ธรรมสภาจันนา

ทพ. ญาณ์ ศรีวิชิตวัฒน์

ผู้ร่วมสนทนาธรรม : เคยฟังซีดีหลวงพ่อท่านบอกว่า สมณะเริ่มเมื่อหมดความตั้งใจ
วิปัสสนาเริ่มเมื่อหมดความคิด ขอให้อาจารย์ช่วยอธิบายหน่อย

หมอณัฐ : สมมติว่าเราใช้คำปริกรรม ปริกรรมเป็นความคิด คือเราตั้งใจปริกรรม
ขณะตั้งใจปริกรรม จิตไม่สงบจริงหรอก แต่พอตัดคำปริกรรมออก มันพ้นจากความเจตนา
จิตจะลงไปรวม คือลงไปถึงฐาน เมื่อมันตัดความตั้งใจ
ส่วนวิปัสสนาเกิดเมื่อหมดความคิด ก็คือว่าขณะที่จิตยังคิดอยู่ ขณะนั้นไม่ใช่ของจริง
จิตที่เห็นสภาวะนอกความคิดนั้นแหละเป็นของจริง การเห็นสภาวะเป็นส่วนของปรมาตม ไม่ใช่เรื่องของ
ความคิด

ผู้ร่วมสนทนาธรรม : แล้วเวลาเข้าฌาน จะรู้สึกตัวอยู่หรือไม่ครับ

หมอณัฐ : ฌาน ถ้าเป็นสัมมาสมาธิ ต้องรู้สึกตัวอยู่ด้วย มีความรู้เนื้อรู้ตัวอยู่ มีสติ มีรู้ยุตตลอด
จนกระทั่งถึงฌานอย่างละเอียดที่สุดก็ยังรู้อยู่นะ ถ้าไม่มีรู้ ก็ไม่ใช่สมาธิแล้ว กลายเป็นเพ่ง ไม่รู้เนื้อรู้ตัว
เหมือนดูทีวี จิตก็เข้าไปอยู่ในทีวีนั้นแหละครับ แบบเดียวกัน

ท่านที่สนใจถามปัญหา สามารถส่งคำถามมาได้
ที่ dharmma.sagutja@gmail.com นะคะ (-/-)

Awake – หัวใจแม่

ชลนิล

รูปภาพจาก http://en.wikipedia.org/wiki/Awake_%28film%29

สิ่งที่เราคิด สิ่งที่เราเห็น บางที...อาจไม่ใช่สิ่งที่เป็นความจริงก็ได้
อาจเป็นด้วยอคติ หรือเป็นเพราะมุมมองของเราคับแคบเกินไป
ทำให้สิ่งที่เห็น สิ่งที่เราสัมผัส ผิดเพี้ยนจากความเป็นจริง

เมื่อมองทุกสิ่งจากใจที่เป็นกลางจริง ๆ
ไม่มีอคติมาถ่วง ไม่มีความคิด เข้ามาชี้นำ แทรกแซง
สิ่งที่เรารับรู้ สัมผัส ย่อมตรงตามความจริง โดยไม่ผิดเพี้ยน

“ความรักของแม่” เป็นสิ่งที่รับรู้ สัมผัสได้ถึงความยิ่งใหญ่ กว้างขวาง
แต่บางครั้ง ด้วยอคติบางอย่าง หรือด้วยมุมมองของคนเป็นลูก
และด้วยการกระทำตามนิสัยของคนเป็นแม่

ทำให้ลูก...มักมองความรักของแม่ ผิดเพี้ยนจากความเป็นจริง

เคลย์ตัน...มหาเศรษฐีหนุ่มผู้สมบูรณ์พร้อมด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ
แต่ก็มีความทุกข์จากอาการป่วยด้วยโรคหัวใจ รอหัวใจดวงใหม่มาเปลี่ยน

เขามีความรักกับซาแมนต้า เลขาส่วนตัวของแม่
รักครั้งนี้ไม่อาจเปิดเผยได้ เพราะรู้ว่าแม่จะไม่พอใจ และคัดค้านเต็มที่
แม่เป็นห่วงอาการป่วยของเขา และมักคิดว่าผู้หญิงทุกคนที่เข้าใกล้ หวังแค่สมบัติเงินทอง

รูปภาพจาก <http://www.imdb.com/title/tt0211933/mediaindex>

เคลย์ตันเชื่อใจในความรักของซาแมนต้า มั่นใจว่าผู้หญิงที่เขารักไม่มีทางเห็นแก่เงิน
เมื่อความรักล้นหลาม เคลย์ตันยอมทะเลาะกับแม่ เพื่อไปแต่งงานกับซาแมนต้า

หลังพิธีแต่งงานง่าย ๆ เคลย์ตันได้รับข่าวดีว่ามีหัวใจดวงใหม่มาเปลี่ยนให้เขาแล้ว
แม่พาหมอผ่าตัดฝีมือดีที่สุดมาให้ แต่เคลย์ตันปฏิเสธ
เขาไวใจแจ๊ค ฮาร์เปอร์ นายแพทย์เพื่อนสนิท ผู้เคยรักษา และช่วยชีวิตเขา ให้มาเป็นผู้ผ่าตัด
แม่ไม่ไวใจหมอคนนี้ แต่ก็ต้องยอม เพื่อให้เคลย์ตันได้ผ่าตัด รักษาตัว

บนเตียงผ่าตัด...เคลย์ตันไม่ได้สลบไสลด้วยฤทธิ์ยา
เขามีสติ ได้ยินทุกคำพูดของหมอฮาร์เปอร์ชัดเจน

หน้าซ้ายยังได้เห็นเรื่องราวทุกอย่าง รวากับปาฏิหาริย์

รูปภาพจาก <http://www.imdb.com/title/tt0211933/mediaindex>

หมอแจ๊ค ฮาร์เปอร์ที่เคลย์ตันไว้ใจ เห็นเป็นเพื่อนสนิท กลับคิดหักหลังเขา
โดยร่วมกันวางแผนเป็นปี ให้ชาแมนต้าเข้ามาติดสินท ทำให้เขาหลงรัก เพื่อจะได้แต่งงานกัน
จากนั้น เมื่อมีโอกาสผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจ หมอฮาร์เปอร์ก็จะทำให้มันล้มเหลว
เคลย์ตันเสียชีวิต ชาแมนต้าได้ส่วนแบ่งในสมบัติ

ถึงจะได้รับรู้แผนการทั้งหมดอย่างนั้น เคลย์ตันก็ทำอะไรไม่ได้
นอกจากรอรับชะตากรรม

หม้อออกมาบอกแม่ว่า ร่างกายเคลย์ตันไม่ตอบสนองต่อหัวใจดวงใหม่
เขากำลังจะตาย หากถอดเครื่องช่วยออก โดยไม่มีหัวใจอีกดวงมาเปลี่ยน
เธอควรทำอะไร...เพื่อรังชีวิตลูกชายออกจากหัตถ์ของมัจจุราช

เคลย์ตันที่นอนอยู่บนเตียง สามารถรับรู้เรื่องราวรอบตัวดังปาฏิหาริย์
เป็นปาฏิหาริย์ที่ทำให้เขาเห็นซึ่ง ถึงหัวใจผู้คนรอบข้าง
เขาโดนคนรักหักหลัง ถูกเพื่อนสนิทที่เป็นหม้อวางแผนฆ่า...

ทว่า...มีคน ๆ หนึ่งไม่เคยหักหลังเขา
มีคน ๆ หนึ่งทุ่มเทหัวใจรักให้เขาโดยไม่มีเงื่อนไข

คน ๆ นั้นสามารถมอบทุกสิ่งให้แก่เขาได้...

เคลย์ตันรอดชีวิต...

ไม่ใช่ด้วยปาฏิหาริย์ หรือเป็นพรจากเทพเจ้าองค์ใด

เขารอดชีวิต ด้วยความรักจากคน ๆ หนึ่ง

คนที่กล้าเสียสละหัวใจตนเองให้เขาได้โดยไม่ลังเล

แม่ของเขาเอง!

รูปภาพจาก <http://www.imdb.com/title/tt0211933/mediaindex>

เคลย์ตันเคยรู้สึกว่ แม่ห่วงสมบัติ ทรัพย์สินเงินทอง มากกว่าความรู้สึกของเขา

เคลย์ตันเคยรู้สึกว่ แม่เจ้าก็เจ้าการกับชีวิตของเขามากเกินไป

เคลย์ตันเคยรู้สึกว่ ชีวิตที่อยู่ใต้เงาของแม่ มันน่าอึดอัด ลำบากใจ

วันนี้...เขารู้แล้วว่า...

ตนเองเกิดได้เพราะมีแม่...โตมาได้ด้วยน้ำนมของแม่

และรอดชีวิตครั้งสำคัญนี้มาได้...เพราะความรักของแม่

ด้วยรัก...แม่จึงยอมสละหัวใจ...สละชีวิตเข้าแลก เพื่อให้เขาได้มีชีวิตอยู่ต่อไป

ด้วยรัก...แม่จึงไม่ยอมเสียเวลารื้อรอลังเลใจสักนิด แม้แต่จะบอกาลูก

แม่คนนี้...ไม่มีลมหายใจบนโลกอีกแล้ว

แต่หัวใจรักของแม่...จะอยู่ในร่างเขาตลอดไป...ตราบนานชั่วอายุขัย

เมื่อคนรักกลายเป็นสามีของคนอื่น

mayrin

ระยะทางที่ห่างไกล ก็มักทำให้ใจห่างตามไปด้วยเมื่อมีคนใกล้ที่น่าอภิรมย์
การที่เขาได้อยู่กินกับหญิงอื่นจนมีภรรยา อยู่กันเป็นครอบครัวแล้ว
แต่คุณยังไม่อาจยุติการคบหา ก็จะเสี่ยงต่อการละเมิดศีล และเป็นที่ครหา

เนื่องจากสภาพปัจจุบันเขาคือสามีของหญิงอื่น
การมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้ง นอกจากจะเป็นการตอกย้ำซ้ำรอยแผล
สร้างมลทินและความมัวหมองให้แก่คุณไปเรื่อยๆ
แล้วยังเป็นการก่อภัยเวรต่อภรรยาของเขา
พากันจูงมือไปสู่ทางลาดต่ำในเบื้องหน้า

การกระทำความผิดที่เบียดเบียนทำร้ายทั้งตนเองและผู้อื่น
ชื่อได้ว่าไม่สมควรกระทำ

ออกจากวงเวียนแห่งทุกข์นั้นเถิดค่ะ
การที่ให้เขาเข้าหาพ่อแม่เหมือนเดิม โดยการปิดบังท่าน
ถ้าท่านได้ทราบความจริงภายหลัง
ความผิดหวังและเสียใจจะยิ่งเพิ่มทวีมากกว่าค่ะ
พ่อแม่จะทุกข์เมื่อเห็นเราทุกข์
ดังนั้นถ้าคุณอยู่ได้ด้วยความจริง โดยไม่มีน้ำตา
ท่านก็คลายความกังวลได้ในไม่ช้า
เพราะท่านย่อมรักและเข้าใจลูกของท่านมากกว่าคนอื่น

เราคอยห่างออกมา ลดการพึ่งพาอาศัยเขา
พยายามยืนอยู่ด้วยตัวเองให้ได้
ปล่อยวางจิตที่คิดรั้งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับเขาไว้เสีย
ถึงจะลำบากกาย ก็จะเป็นเพียงระยะแรกที่เริ่มต้น
แต่เมื่อเทียบกับความสบายใจ
และความสะอาดปลอดจากภัยเวรเมื่ออยู่ในเกราะของศีลที่จะบังเกิดขึ้น
คุณจะพบว่า มันคุ้มค่ากว่าการยึดของร้อนอันเป็นทุกข์นี้ไว้ อย่างประมาณมิได้

รับเงินปันผลผ่านกองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์

กรม/กอบมก

Mr.Messenger

สนใจติดตามข่าวสารการลงทุนได้ที่ <http://twitter.com/MrMessenger>

เคยได้ยินกันไหมครับ กองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์ (Property Fund) ชื่อก็บอกตรงๆอยู่แล้วว่าเป็นกองทุนที่นำเงินลงทุนไปลงทุนในสินทรัพย์ประเภทไหน

ใครจะอยากซื้อกองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์กัน? เอาเงินไปซื้อที่ดิน ซื้อคอนโดฯ ตามแนวรถไฟฟ้า ดีกว่าตั้งเยอะ (หลายท่านคงคิดเช่นนี้) แต่ลองมองในอีกมุมหนึ่งนะครับ หากกองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์ที่นำไปลงทุนใน รีสอร์ทโรงแรมห้าดาว โรงงานในนิคมอุตสาหกรรม สนามบินที่สวยงามฝั่งทะเลอ่าวไทย หรือแม้กระทั่ง ห้างสรรพสินค้าใหญ่ๆ ฯลฯ การลงทุนแบบนี้ เริ่มน่าสนใจขึ้นมาหรือยังเอ่ย

การลงทุนในอสังหาริมทรัพย์โดยตรง ข้อจำกัดอย่างแรกก็คือ สภาพคล่องต่ำ หรือพูดเป็นภาษาชาวบ้านก็คือ ขายยาก จะหาคนมาซื้อต่อที่ ต้องใช้ระยะเวลาไม่น้อยเลย ส่วนข้อจำกัดอย่างที่สอง ก็คือ ใช้เงินลงทุนจำนวนที่สูง และถึงแม้จะกุมารซื้อ ก็มีภาระผูกพันกัน ๒๐ ปี ไม่ก็ ๓๐ ปี หากเกิดเหตุให้รายได้ขาดมือ แล้วส่งเงินไม่ครบตามกำหนดชำระก็งานเข้าแน่ๆ จึงยิ่งทำให้ช่องทางในการสร้างความมั่งคั่งให้กับเราดูแคบลงในทันที ลองนึกดูเล่นๆ อุปสรรคในการลงทุน กับการปฏิบัติธรรมมักจะคล้ายๆกัน สังเกตดูครับ เราเริ่มลงทุนเพราะคาดหวังให้เงินเราโตขึ้นในอนาคต เราเริ่มปฏิบัติธรรม เพราะเราอยากออกจากกองทุกข์ แต่แล้ว... เราก็คพบว่าเงินเริ่มต้นลงทุนเรามีน้อยเกินกว่าจะทำให้มันโตเร็วขึ้นได้ ในทันที เช่นเดียวกัน พอตัดสินใจปฏิบัติธรรมขึ้นมา เราก็คพบว่า เรายังมีกิเลสอีกตั้งเยอะที่ยังละได้ไม่หมด จะเรียกว่า ทำบุญมาน้อย ก็คงจะได้

ครูบาอาจารย์ท่านเคยสอนว่า มนุษย์เราไม่ควรห่อถอกกับอุปสรรคน้อยใหญ่ข้างหน้า แต่ให้ทำความเพียรตามทรัพยากรและตามกำลังของเราที่มี หายที่สุดของผู้มีความเพียร จะช้าเร็วก็บรรลุเป้าหมายได้เช่นเดียวกัน

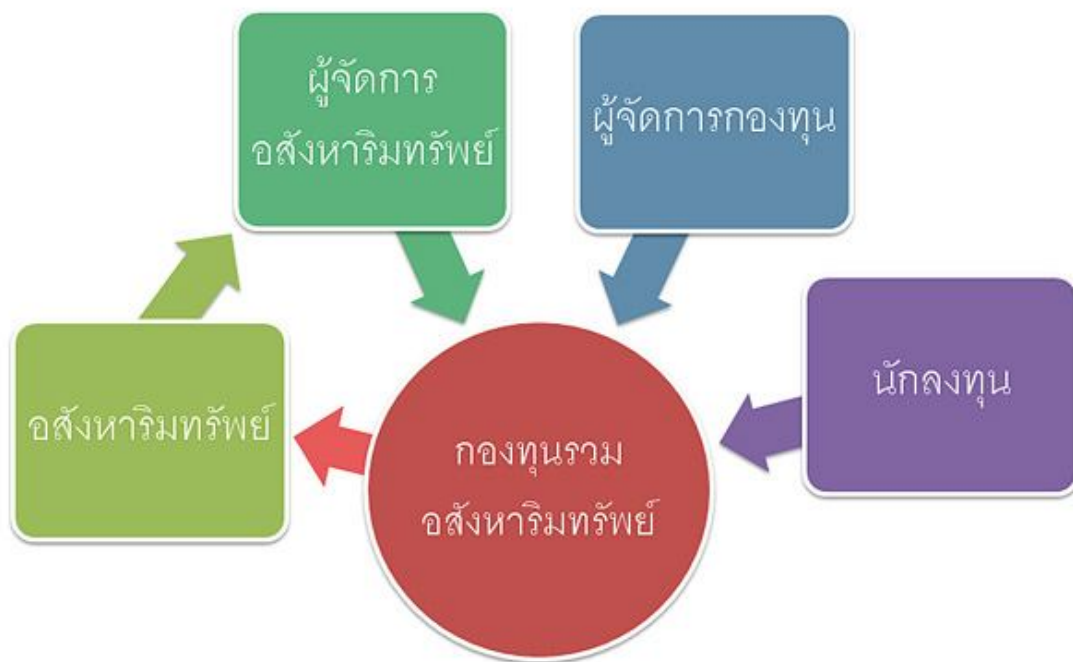
เงินเริ่มต้นในการลงทุนผ่านกองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์ ก็เหมือนกับการลงทุนผ่านกองทุนรวมประเภทอื่น เงินไม่ถึงหลักหมื่น คุณก็สามารถเป็นเจ้าของร่วมในอสังหาริมทรัพย์ดีๆได้ทันที ถึงแม้ปัจจุบันจะมีกองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์ไม่เยอะมาก แต่ก็มีเปิดกองทุนใหม่ๆทยอยออกมาต่อเนื่อง หลักๆแล้วนักลงทุนที่เข้ามาลงทุนในกองทุนประเภทนี้ จะคาดหวังผลตอบแทนในรูปของเงินปันผลซึ่งมีโอกาสดำเนินการสูงกว่าเงินฝาก ตราสารหนี้ และหุ้นบางประเภทอุตสาหกรรม จึงถือเป็นการลงทุนในระยะยาวรูปแบบหนึ่งที่น่าสนใจไม่แพ้การลงทุนในสินทรัพย์ประเภทอื่นครับ

เราสามารถแบ่งประเภทของกองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์ออกไปได้ ๒ ประเภทด้วยกัน

๑. ซื้ออสังหาริมทรัพย์นั้นมาเพื่อบริหาร (Freehold)

๒. ลงทุนในสิทธิการเช่าหรือสัญญาเช่า (Leasehold)

ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกองทุนหลักๆ ก็จะมีตามแผนภูมิด้านล่างนี้ครับ

ขั้นตอนในการจัดตั้งและบริหารกองทุนทั้งแบบ Freehold และ Leasehold ก็เหมือนกันคือ ผู้จัดการกองทุนนำเงินของนักลงทุนไปลงทุน และผู้จัดการอสังหาริมทรัพย์ คอยบริหารสินทรัพย์นั้นๆ และได้รับค่าตอบแทนในการบริหารสินทรัพย์ เนื่องจากผู้จัดการกองทุนไม่มีความชำนาญในการบริหารอสังหาริมทรัพย์ได้เอง

กองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์ประเภท Freehold เป็นกองทุนรวมที่เป็นเจ้าของในอสังหาริมทรัพย์ และนำรายได้จากการให้เช่าพื้นที่ หรือบริหารสินทรัพย์มาจ่ายเป็นเงินปันผลให้แก่นักลงทุน เมื่อยกเลิกกองทุน สามารถขายอสังหาริมทรัพย์ออกไปแล้วนำมาเฉลี่ยคืนให้แก่นักลงทุนได้ด้วย ซึ่งแตกต่างจากกองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์ประเภท Leasehold ที่ลงทุนโดยการเช่าอสังหาริมทรัพย์ เลยไม่มีกรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์ ที่ทำได้ก็แค่ นำรายได้จากการเช่าพื้นที่มาจ่ายเป็นเงินปันผล แต่เมื่อครบกำหนดอายุสัญญาเช่า ไม่สามารถขายอสังหาริมทรัพย์ออกไปได้ (ไม่ใช่ที่ดินของตัวเอง จะขายออกไปได้ยังไง จริงไหมครับ) ท้ายที่สุด กองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์ประเภท Leasehold จะมีมูลค่าลดลงจนเหลือศูนย์เมื่อครบกำหนดสัญญาเช่า (ถ้า Leasehold นี้มันแย่กว่า Freehold นี้นา)

เจอย่างนี้ หลายท่านอาจลงความเห็นว่ Freehold ดีกว่า Leasehold เพราะมูลค่าทรัพย์สินไม่ลดลง แถมยังมีโอกาสกำไรเพิ่มสูงขึ้น ถ้าที่ดินหรืออสังหาริมทรัพย์นั้นมีราคาสูงกว่าตอนที่ลงทุนเข้าไปลงทุน คิดอย่างนี้กันใช่ไหมครับ?

ตามความเห็นส่วนตัวของผม “ไม่จำเป็นต้องไปที่ Freehold จะดีกว่า Leasehold” เพราะกองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์ประเภท Leasehold ส่วนใหญ่จะชดเชยข้อเสียด้วยการจ่ายปันผลในอัตราที่สูงกว่ากองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์ประเภท Freehold พอถึงตรงนี้ การเลือกว่าจะลงทุนในกองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์ประเภทไหน ก็ไม่ใช่แค่ดูว่าเป็น Freehold หรือ Leasehold แคอย่างเดียว แต่ทำเลที่ตั้ง, โอกาสในการหารายได้, อัตราการปล่อยเช่าพื้นที่ของอสังหาริมทรัพย์ (occupancy rate) และความเสี่ยงอื่นๆที่มีผลกระทบต่ออสังหาริมทรัพย์ ต้องนำมาวิเคราะห์ร่วมกันก่อนตัดสินใจลงทุน ทั้งหมด (ซึ่งต้องใช้ความเพียรในการศึกษาระดับหนึ่ง แต่ครูบาอาจารย์บอกไว้แล้วนะครับ ว่าห้ามทอดทิ้ง ...)

อ้อ เกือบลืมไป ข้อดีอีกอย่างของการลงทุนผ่านกองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์ ก็คือ นักลงทุนสามารถซื้อขายกองทุนในตลาดรองผ่านตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยได้ ซึ่งเพิ่มความสะดวกยิ่งขึ้นเมื่อเทียบกับการลงทุนในอสังหาริมทรัพย์โดยตรง

ใครที่ทนกับการลงทุนระยะยาวไม่ได้และรอคอยเงินปันผลปีละครั้งสองครั้งไม่ไหว อยากได้กำไรเร็วๆแรงๆ ลองปรับความคิดใหม่ว่า เงินปันผลจากกองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์ เป็นรางวัลตอบแทนในความอดทนและความตั้งใจออมเงินของเราจะครับ หากคิดไว้แค่นี้ก่อน พอเราทำได้ เราก็จะยิ่งมีกำลังใจในการถือกองทุนต่อไป และเริ่มเปลี่ยนจากการเก็งกำไร เป็นคำว่า “ลงทุน” อย่างแท้จริง ผมไม่เคยเห็นใครที่อยากพ้นทุกข์ แล้วพ้นทุกข์ได้ทันทีชั่วครู่ **อะไรที่ได้มาง่ายๆ เรามักจะไม่รู้คุณค่าหรือครับ เราต้องใช้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์มัน เช่นเดียวกัน เราจะรู้คุณค่าของธรรมะ ก็ต่อเมื่อเราให้เวลากับธรรมะ** อย่างมีว่แต่ “ทำเงิน” จนลืม “ทำธรรมะ” ก็แล้วกัน

มานมนตรา ๒๗

วรรณกรรมหัวใจ

ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

‘คุณ’ ยังคงเดิม แต่พันเกลียวรู้สึกผิดแปลก ยามหล่อนสำรวจจิตใจให้เป็นสมาธิ ในความสงบมีเสียงสวดพึมพำด้วยภาษาแปลกๆ แว่วมา เป็นเสียงของหญิงสาว ที่กังวาน ใส ชัด ฟังแล้ว ตึ๋มต่ำ เยือกเย็น

หล่อนมองเห็นแสงสีเขียวเรืองทอเป็นลำในสมาธิ แต่ลำแสงนั้นติดชะงักอยู่ด้านนอก ไม่อาจทะลุกำแพงคุกเข้ามาได้ พันเกลียวมองเห็นฝูงปีศาจสมุนของจำว ต่างชูไม้ข่มมือ รำร้องด้วยความประหลาดพิเรนทร์ แสงสีเขียวกระจายขับไล่ความหม่นซึมบนอกบริเวณแดนต้องขัง ปีศาจบางตัวก้มหน้า ไม่อาจสู้แสง

พันเกลียวใจชื้น...มี ‘พลัง’ บางอย่างกำลังจะเข้ามาช่วย...หญิงสาวอยากลืมหามอง แต่กลัวเสียสมาธิ ไม่อาจรับพลังได้...ทางเดียวที่ควรทำ คือวางใจให้สงบเหมือนภาชนะว่าง ที่สามารถรองรับพลังอำนาจทั้งปวง

พันเกลียวมองเห็นปีศาจหมอบเฝ้าทำท่าต่อต้านขับไล่ลำแสงสีเขียว แต่จู่ๆ กลับถอยห่างเสียเฉยๆ อาจจะสู้ไม่ได้ หรืออย่างไรก็แล้วแต่ หญิงสาวรีบสละภาพที่เห็นออกไปทั้งหมด พยายามจับน้ำเสียงสวดในสมาธิ จากนั้นกำหนดจิตสวดภาวนาตามภาษาแปลกๆ นั้นทันที

หนึ่งสง...หนึ่งรับ สอดประสานกันกลมกลืน ทันใดลำแสงสีเขียวก็กริดทะลุกำแพงคุกเข้ามาจนได้...ความสลับว้างอันเรวังถูกขจัดเสียสิ้น

มือของพันเกลียวกำลังกุมอะไรบางอย่างที่หล่อนนึกไม่ถึง...‘มิด’...มิดอาคมของพ่อ...หญิงสาวบอกกับตัวเองพร้อมกำหนดจิตของอำนาจมิดให้ช่วยตัดตรวนรากไม้เหล่านี้นั่นที่

“ควับ...จับ...จับ” เสียงดังติดต่อกัน รากไม้ยาวและเหนียวต่างหลุดร่วงหมดสภาพ พันเกลียวลอยคว้างกลางอากาศก่อนเข้าไปหาคะพ้อ ช่วยตัดรากไม้ให้หล่อน

“เราไปด้วยกัน” พันเกลียวจับมือกะพ้อแน่น

“ขอบใจมาก แต่ไม่มีประโยชน์” สีน้ากะพ้อคืบแค้นและเศร้าใจ

“เราหนีกันก่อน อย่างอื่นค่อยว่าทีหลัง” พันเกลียวพูดเร็ว หล่อนเห็นฝูงปีศาจกำลังทะลักเข้ามาตามรอยแยก

“เธอรีบไปเถอะ ถึงฉันออกไปได้ก็ไม่มีประโยชน์” กะพ้อพูดขณะพันเกลียววัดมิดพันปีศาจเดนตายที่บุกเข้ามาทำร้ายหล่อน “ฉันโดนตรวนอาคมอย่างนี้ไปไหนได้ไม่ไกลหรอก ถ้าจ้าวเรียกเมื่อไหร่ก็ต้องกลับ”

“เราอุตส่าห์แหกคุกได้แล้ว” พันเกลียวขัดเคืองใจ

“เธอไปเถอะ...อย่าลืมสัญญา”

“ได้” พันเกลียวรับปากอย่างหดหู่ ตรวยแยกของคุ่มมีปีศาจจ้องอยู่เต็ม พันเกลียวกัดฟันทะยานร่าง ใช้รังสีของมิดบุกเบิก กรุยทาง ฟุ้งปีศาจระเนระนาดกระจัดกระจาย

ดวงวิญญาณและรังสีมิดรวมเป็นหนึ่งเดียว ฟุ้งทะยานกลับจากที่คุ่มขังและแดนอาคมอย่างรวดเร็ว ทั้งไว้เพียงกะพ้อที่เค้งคว้าง เดียวดาย กลางซากศพที่ยับเยิน...

๒๐

ขยออยู่บนรถกำลังมองที่ดินโล่งกว้าง ซึ่งส่วนใหญ่ได้รับการเกรดไถปรับปรุงจนเรียบร้อยยกเว้น ‘ดงไม้ต้องสาป’

สถานที่นี้จะเป็นนิคมอุตสาหกรรมในอนาคต มรรคาและคุณธรมมีโครงการสร้างโรงงานขนาดใหญ่ แต่บัดนี้ขั้นตอนต่างๆ ต้องหยุดชะงักลงเพราะไม่มีใครกล้าแตะต้องแนวเขตสี่เหลี่ยมเวลานี้คนงานและเครื่องมือถูกถอนออกจนหมด เหลือเพียงสายลมพัดจนฝุ่นแดงๆ ลอยม้วนเป็นระยะ

ที่กลางลานมีหญิงสาวสองคนยืนนิ่งไม่ขยับเขยื้อน... ปีกแก้วและพันเกลียว

เจ้าชัยเคยนึกสงสัย...ตั้งแต่คุณปีกแก้วฟื้นขึ้นมา ทำไมถึงมีท่าทางเปลี่ยนแปลงมากมาย จนไม่เหลือร่องรอยชี้เล่น สนุกสนานราวเด็กตัวน้อยๆ อีกเลย เขาเคยได้ยินป้าแจ่มเล่าเหตุการณ์ก่อนปีกแก้วจะตื่นจากการเป็นเจ้าหญิงนิทรา...ตอนนั้นเขาเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง...แต่ยามนี้ เขาเกือบยอมรับ ปีกแก้วเหมือนไม่ใช่ปีกแก้ว

“เราจะเข้าไปดีไหม” พันเกลียวหันมาถาม

“ไม่มีประโยชน์ พี่ขาเทพได้กำบังแนวป่าที่เป็นบริเวณคุ่มขังจ้าวเอาไว้อย่างแน่นหนา ไม่มีมนุษย์คนใดมองเห็นและเข้าไปถึง”

“คุณหมายถึงบริเวณต้นไทรยักษ์” พันเกลียวไม่เคยเห็นแต่ได้ยินจากกะพ้อ

“ใช่...ที่ท่าอย่างนี้ก็เพราะไม่ต้องการให้มนุษย์คนใดรู้กล้าเข้าไปได้ มิฉะนั้นสถานที่นั้นจะต้องเปลี่ยนไปมีผลกระทบต่ออาคมที่ปิดผนึกดวงวิญญาณของจ้าว”

“แล้วเรามาที่นี่ทำไม” พันเกลียวสงสัย

“สำรวจชัยภูมิ” ปีกแก้วตอบพร้อมรอยยิ้มกระฉ่าง พันเกลียวพยักหน้า...เข้าใจทันที

...รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง...

บัดนี้หล่อนยอมร่วมรบกับมรรคาและปีกแก้วแล้ว

“ถ้าอย่างนั้น ทำไมเราถึงไม่เข้าไป” คำถามย้อนสู่ประเด็นแรก

“เท่านี้ก็เพียงพอ” ปีกแก้วตอบ นัยน์ตาดำลึกของพันเกลียวกำลังครุ่นคิด...ใช่...สำหรับ ‘เทพ’ เพียงยืนมองจากจุดนี้ก็เพียงพอแล้ว

“แต่ฉัน...” แววดาที่พันเกลียวสบตอปีกแก้ว ยังคงเป็นพันเกลียวคนเดิม นิ่งลึก...ห่างเหิน “คงต้องขอไปเดินสำรวจก่อน”

ปีกแก้วไม่คัดค้าน พันเกลียวก็ผละไปโดยไม่สนใจคำตอบ

หญิงสาวเดินวนเลียบบดงไม้ กระทั่งถึงเนินสูงแห่งหนึ่ง จึงหยุดมองอาณาเขตกว้างๆ...ไม่น่าเชื่อว่าที่นี่สามารถกักขังดวงวิญญาณหลอนได้หลายวัน...

หลังจากได้รับการช่วยเหลือ พันเกลียวรับรู้เรื่องราวภายนอกที่ตนเองถูกขังจากยาย และได้รู้ว่าปีกแก้วเป็นใคร...หลอนจึงคิดร่วมมือกับปีกแก้วบุกถิ่นของจ้าวทันที แต่ปีกแก้วคัดค้าน บอกเพียงว่า...‘ยังไม่ถึงเวลา’ เมื่อใดตรงร่องละเอียดพันเกลียวก็ยอมรับ...มรรคาคงการเวลา...หลอนจำต้องอดใจด้วย...อีกไม่กี่วันเท่านั้น

อีกข้อคือ ปีกแก้วบอกว่า ไม่มีมนุษย์คนใดเข้าไปในเขตอาคมของทิดาเทพได้ หลอนจึงรอดูว่าปีกแก้วจะพาหลอนเข้าไปได้อย่างไร

“กลับกันเถอะ” พันเกลียวลงจากเนิน...ทันใด เบื้องหลังหลอนก็มีเงาดำทะมึนขนาดใหญ่ ผุดขึ้นมา

“*เหอะ เหอะ เหอะ*” เสียงแปลกๆ ผสานกับสายลม เงามหายักษ์รวมตัวเข้มข้นขึ้น ประกอบเป็นร่างร่างๆ ของปีศาจหมอผี

“มีข่าวใดจากเจ้านายเอ็ง” ปีกแก้วมองด้วยสายตาไม่ผิดจากนายสาวเหลือบแลบวไฟพร

“ไม่มี...ข้าแค่อยากบอกว่าพวกเอ็งกำลังทำสิ่งที่โง่เขลา...ทิดาเทพกำลังทำสิ่งที่โง่เขลา”

และพลัน เงามดำก็จางหายรวดเร็วเช่นเดียวกับขามา

“หมายความว่ายังไง” คนสงสัยกลับเป็นปีกแก้ว

“กลับกันก่อน มีอะไรคอยคุ้ยกันในรถ” พันเกลียวพูดหัวงา ความสงสัยมีไม่ต่างกัน

รถแล่นไปท่ามกลางฝุ่นแดงๆ...ในดงไม้อาคม ต้นไม้ทุกต้นยืนนิ่ง ใบไม้ทุกใบไม่ขยับ ไม่มีสายลม ไม่มีสรรพเสียง...ทุกสิ่งกำลังรอคอย...ไม่นานเลย

“คุณเข้าใจที่มันพูดมั๊ย” ปีกแก้วถามขณะรถแล่นสู่ถนนใหญ่

“ฉันยังไม่แน่ใจ...แต่คุณรู้จักปีศาจหมอผีตนนี้ดีแค่ไหน” พันเกลียวกลับเป็นฝ่ายถาม

“น้อยมาก...พี่ทิดา...เอ้อ...พี่มด เล่าให้ฟังแต่เรื่องโดยรวม...รู้ว่ามันเคยเป็นหมอผีประจำหมู่บ้านชาวบ้านยกย่องนับถือมัน จนกระทั่ง...ทิดาเทพมา”

“คุณรู้มั๊ย ทำไมมันถึงยอมเอาวิญญาณตัวเองไปเป็นทาสของจ้าว” พันเกลียวตั้งประเด็น

“เพราะอะไร” ปีกแก้วถามกลับแล้วเสริม “กะพอได้บอกอะไรคุณบ้างหรือเปล่า”

นัยน์ตาของพันเกลียวยังคงนิ่งสนิทดำลึกเช่นเคย ใบหน้าที่แทบไม่เคยมีรอยยิ้มปรากฏ ยังคงราบเรียบ คล้ายรูปปั้น สายตาหลอนทอดไกลไปนอกหน้าต่างรถ

“ฉันเคยคิดว่า เทวดาน่าจะรู้ทุกเรื่อง” พันเกลียวกลับพูดอีกเรื่อง

ปีกแก้วยิ้ม ไม่มีความขุ่นเคืองในสีหน้าและแววตา

“เทพ...คือผู้มีทริโอดดับปะ...เสวยสุขบนสวรรค์ได้เพราะบุญกุศลที่สร้างสมมา...ไม่ใช่ว่าจะสามารถสำเร็จญาณหยั่งรู้ไปได้ทุกเรื่อง”

“แต่หมอผีครึ่งเป็นมนุษย์กลับหวังให้ตนยิ่งใหญ่เหนือเทพเหนือฟ้าดิน ให้ทุกคนยกย่อง กราบไหว้มันเป็นเทพเจ้าสูงสุด”

“ผู้ที่อยู่สูงสุดเหนือโลกเหนือวัฏสงสารจริงๆ มีเพียงพระพุทธองค์และพระอรหันต์” ปีกแก้วแย้งเรียบๆ

“พอมันสัมผัสจ้าวได้ มันก็คิดว่าจ้าวนี้แหละคือผู้ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง มันจึงยินยอมยกตัวเป็นศิษย์สาวก เพื่อหวังให้จ้าวถ่ายทอดวิชา และสั่งสอนให้มันมีอำนาจล้นฟ้าเช่นจ้าว”

พันเกลียวเหลือบมองปีกแก้ว คิดว่าอาจได้รับสายตาแสดงความเยาะหยันสมเพศต่อปีศาจหมอผี แต่สิ่งที่ได้พบคือรอยยิ้มและนัยน์ตาที่แสดงถึงความเวทนา

“มิจฉาธิฐิ” ปีกแก้วพูดสั้นๆ

“ถึงมันจะมีความเห็นผิดเช่นนั้น แต่มันก็ได้รับถ่ายทอดวิชาและอำนาจจากจ้าวมาไม่ใช่น้อย มันสามารถควบคุมเหล่าภูตผี วิญญาณเร่ร่อนได้มากมาย”

“แล้วครั้งที่จ้าวพ่ายแพ้ต่อพีทิตาเทพ จนถูกขังไว้อย่างนี้...มันก็ยังไม่ได้สำนึกอีกหรือว่าเหนือฟ้ายังมีฟ้า”

“ใช่...ตอนนั้นมันมีใจออกห่างจ้าวจริงๆ แต่จ้าวรู้ทัน จึงสอนอาคมชุดหนึ่งให้กะพ้อแล้วสั่งให้ไปแสดงต่อหน้าไอ้หมอผี...อาคมชุดนี้เหนือกว่าทุกชุดที่จ้าวเคยสอนมัน พอมันเห็นจึงลุ่มหลงในวิชาอยากจะได้เรียน เลยยอมตามกะพ้อมาพบจ้าว...พอมันมาถึง ก็โดนวาจาของจ้าวหวานล่อมต่างๆ นานา จนกระทั่งมันยอมฆ่าตัวตาย เพื่อหวังจะได้เรียนอาคมชั้นสูง ซึ่งฝึกฝนได้เฉพาะดวงวิญญาณเท่านั้น”

“แล้วมันโดนตรวนอาคมผูกวิญญาณเหมือนกะพ้อหรือเปล่า” ปีกแก้วสงสัย

“ไม่โดน...เพราะพิธีนี้มันต้องมีผู้ช่วยโอบอุ้มอาถรรพ์...ไอ้ปีศาจหมอผีมันไม่หาตรวนมาผูกคอกอยู่แล้ว...แต่จ้าวก็ฉลาด ตรงที่ไม่ยอมสอนวิชาทั้งหมดให้มัน อีกทั้งบางวิชาที่จ้าวสอนมันก็เหมือนกับผูกมันไว้เป็นทาสกลายๆ ปีศาจหมอผีถึงหนีจากจ้าวไม่ได้”

“พูดถึงจ้าว ระหว่างที่ถูกขัง คุณรู้จักจ้าวแค่ไหน” ปีกแก้วถาม พันเกลียวนิ่งไปนาน

“เชื่อกันว่าฉันเพิ่งเจอจ้าวแค่ครั้งเดียว” หญิงสาวตอบ “เท่าที่ฟังจากกะพ้อ การที่ชาวบ้านทุกคนนับถือหมอผีก็เพราะบารมีของจ้าว...แต่จ้าวก็ไม่ได้ทำเรื่องทุกอย่าง บางสิ่ง หมอผีมันก็แอบอ้างชื่อจ้าว อย่างเช่นถ้ามันอยากได้ใครเป็นเมีย มันก็อ้างว่าจ้าวสั่ง ทุกคนก็ต้องยอม มีแต่กะพ้อที่ไม่ยอม และการที่กะพ้อถูกขังอยู่ ไม่ใช่เพราะหล่อนไม่ยอมเป็นเมียหมอผี แต่เพราะหล่อนประณามจ้าว”

นัยน์ตาของปีกแก้วทอประกายสว่างขึ้นชั่วแวบ...

“เราพักเรื่องนี้ไว้ก่อนเถอะ” ปีกแก้วพูด ใบหน้าปรากฏรอยนอบน้อม

“มีผู้โดยสารจะขอขึ้นรถด้วย” พันเกลียวหลุดปากออกมา

แสงสว่างลดน้อยลง สันทรายทางฝ้าออกคลุมถนน ชัยเปิดไฟหน้ารถ กับเสียงพูดคุยของหญิงสาวทั้งสอง เขาได้ยินทุกคำ แต่ไม่ยักซึมซับหรือเข้าใจเลย คำพูดต่างๆ เหมือนสายลมพัดผ่านใบหู แต่ไม่ติดตรึงความทรงจำ

เด็กหนุ่มได้ยินเสียงชัดเจนก็ต่อเมื่อท้องฟ้าเป็นสีแก่จืด รถแล่นสวนเริ่มบางตา

“ช่วยช่วยจอดรถที่หน้าป้ายนั้นที” ปีกแก้วสั่ง

เด็กหนุ่มจอดรถตามคำสั่ง เห็นป้ายสีขาวเด่นโพลนสะท้อนแสงไฟ ‘ทางเข้าวัด’ เขาจำได้ว่า เคยมาทำบุญที่วัดนี้กับมรรคา ปีกแก้ว และป้าแฉล้ม

“ไปได้แล้ว” เขาจอดรถเฉยๆ ไม่ถึงนาทึ่ ประตูด้านหลังไม่ทันเปิดด้วยซ้ำ ปีกแก้วก็สั่งให้เขาออกรถเสียแล้ว

รถแล่นต่อมาอีกสักกระยะ ชัยเริ่มรู้สึกว่ เบาะหลังไม่ได้มีเพียงแต่ปีกแก้วกับพันเกลียว... จากกระจกมองหลังเขาคลายจะเห็นชายผ้าสีขาวบริสุทธิ์แซมขึ้นมาระหว่างหญิงทั้งสอง

ฟ้ามืด บริเวณใต้เงาไม้ยังมีมืด กลดสีขาวชั้นแซมสีดำของราตรีกาล มรรคากำลังนั่งขัดสมาธิ ส่ำรวมจิต พยายามตั้งมั่นให้อยู่ในความสงบ ความเจ็บรอบตัวเหมือนจะผสานเข้าเป็นหนึ่งกับจิตใจ แต่ก็เพียงเท่านั้น จิตล่งสู่ความสงบเพียงชั่วครู่ช่วยยาม ความคิดฟุ้งซ่านก็เข้าครอบคลุม

ชายหนุ่มคิดถึงวันที่ขับรถมาขออาศัยอยู่ในวัด พอขย่ำงเข้าประตู เขาก็เห็นหลวงพ่อยืนอยู่หน้าศาลา

“ตามไปเอากลดกับเสื้อที่กุญแจ” พุดจบท่านก็เดินไป โดยไม่ถามไถ่ทักทายสักคำ มรรคาเชื่อว่าท่านต้องรู้...เขามีเวลาน้อยนัก มาที่นี่เพื่อฝึกเตรียมพร้อมเผชิญหน้ากับจำว

ไม่ว่าทืษาเทพหรือมรรคาต่างรู้ยู่แก่ใจ การฝึกเตรียมพร้อมครั้งนี้ ไม่ได้หวังให้สำเร้จมานสมบัติเพื่อให้เกิดอิทธิฤทธิ์ใดๆ เขาเพียงหวังใช้เวลาที่มีสร้างความสงบแก่ใจ...จุดไฟปัญญาให้ฉายโชน

แต่ ‘ปัญญา’ ไขว่จะเกิดขึ้นในระยะเวลาสั้นๆ มรรคาออกจะโชคดื้ออยู่บ้าง ตรงที่เขาคได้ช่วงเวลาของทืษาเทพคืนมา...ยามอยู่บนสวรรค์ เทพเช่นเขามักฝึกฝไ้ในบุญกุศล ฟังธรรม บำเพ็ญบารมีไม่ได้ขาดกระทั้งฟังธรรมจากพระโษษฐ์พระพุทธรองค้ก็เคยมา...แม้จะวางอิทธิล่งไป แต่เชื้อแห่งไฟปัญญามีได้สูญสลาย เขาต้องการจุดไฟปัญญาตรงนี้

เมื่อมาอยู่วัดเขาปวารณารับศีลแปด ปฏิบัติตนเยี่ยงอุบาสกผู้มาปฏิบัติธรรมทั้งหลาย เขากางกลดอยู่ในป่าหลังวัด ห่างจากทางเดินพอสมควร บริเวณใกล้เคียงมีทางเดินงกรมเก๋าๆ มีพระบางรูปเคยใช้ทั้งไว้ เขาจึงจัดการปิดกวาดให้เรียบร้อย และใช้เป็นท่ปฏิบัติธรรมของตัวเอง...

เขาได้รับธรรมะบทแรกหลังจากพระฉันจังหัน...

หลวงพ่อหาหารที่ฉันในบาตรใส่จานมาให้เขา มรรคารับมาด้วยความพะอืดพะอม ในนั้นมีทั้งข้าวปลา อาหาร และขนมคละเคล้ารวมกันจนดูไม่เป็นรูป ชายหนุ่มค่อยๆ วางจานตรงหน้า พยายามพิจารณาด้วยสติ...ขนาดอาหารที่จัดทำอย่างประณีต รสเลิศของป้าแฉล้ม เขายังยอมกินแต่ผัก ผลไม้ ความเคยชินของเทพ ทำให้เขาร้งเกียจอาหารที่ปะปนด้วยเนื้อสัตว์ แต่อาหารที่หลวงพ่อฉันกลับยิ่งกว่านั้น ทั้งข้าว ทั้งเนื้อ ทั้งผัก ทั้งขนม ปะปนกันจนคนธรรมดาอย่างยากจะฝืนกิน

“ดูปัจจุบันให้ดี รู้ว่าปัจจุบันยังต้องครองร่างมนุษย์ และมนุษย์ก็ประกอบด้วยธาตุสี่...ในเมื่อร่างกายมันก็แค่ดิน น้ำ มาคละเคล้ากัน สิ่งที่ใช้พอประทังยังสังขาร มันก็ต้องเป็นดิน น้ำ ธาตุนิดเดียวกัน...จะไปรังเกียจทำไม”

พุดจบท่านก็ยื่นมอง มรรคาจึงเริ่มกินอาหารมือแรกในวัดอย่างช้าๆ...

หลวงพ่อก็ไม่ได้สอน หรือบอกวิธีปฏิบัติตัวใดๆ ทั้งสิ้น แต่เขาก็รู้ว่าควรทำอย่างไร...ปฏิบัติภาคร
ดำเนินของพระผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ มิได้แตกต่างกันนัก มรรคาจึงน้อมรับมาปฏิบัติด้วยความเต็มใจ

รุ่งเช้า...เขาตื่นขึ้นมาเดินจงกรม สวดมนต์ และเป็นเด็กวัดเดินตามพระไปบิณฑบาต กลับมาช่วย
จัดการเรื่องประเคนอาหาร กินข้าวกันบาตรที่เหลือจากหลวงพ่อกับบาตรและจานชามไปล้าง...เข้า
ทางเดินจงกรม

บ่ายจัดๆ ช่วยพระปิดกวาดใบไม้ เสร็จแล้วจัดน้ำร้อนน้ำชาถวาย กลับมานั่งสมาธิรอเวลารวมสวด
มนต์ทำวัตรเย็น หลังจากนั้นเขาจะกลับมาที่กลด นั่งสมาธิสลับกับเดินจงกรม

เรื่องราวนอกกำแพงวัดถูกโยนทิ้งชั่วคราว เขากำลังปฏิบัติธรรม เพื่อเคี่ยวกรำตัวเอง ฝึกใจให้
หยุดคิดควบคุมใจให้มีกำลัง ทำให้ใจให้ใสสะอาด เพื่อเป็นพื้นฐานแห่งดวงปัญญา

...มีแต่น้ำใสที่ตะกอนนอนกันแล้วเท่านั้น...ผู้คนจึงตกมาใช้ประโยชน์ได้...

สติกลับคืน...มรรคารีบกำหนดลมหายใจอีกครั้ง หลังจากปล่อยให้ความฟุ้งซ่านเข้ามา
ครอบครองเสียนาน บรรยากาศรอบตัวยังสงบเงียบ อากาศเย็นสบาย ลมแผ่วๆ พัดผ่าน ชายกลดปลิวเป็น
ระลอกน้อยๆ

ขณะนี้ไม่มีคำว่า 'กำหนดเวลา' สำหรับมรรคา 'งานควบคุมใจ' ที่กระต่ายมัจจุบันสำคัญที่สุด

**เสาหลักของบ้านกำลัง 'สับ' ผักด้วยอารมณ์ฉุนเฉียว เสียงดังโป๊กๆ เป็นจังหวะพร้อม
สายดาขุนมัว จ้องมองเจ้าชายจำลองสำคัญของแกในคดีนี้**

"ทำไมเอ็งไม่ถามคุณแก้วเขาว่า จะกลับบ้านวันไหน ต้องการอะไรเพิ่มเติมหรือเปล่า"

จะไม่ให้ป่าแฉล้มอารมณ์ขุนได้อย่างไร กว่าเจ้าชายจะเข้าบ้านก็เลยเที่ยงคืนไปแล้ว แกมคุณแก้ว
ยังไม่ยอมกลับมาด้วย

"โธ่จะให้ฉันถามยังงี้ล่ะป่า...ที่แรก คุณแก้วบอกให้ไปส่งคุณพันเกลียวที่บ้าน พอไปถึงเธอก็ลง
ด้วย แล้วบอกให้ฉันกลับบ้านก่อน ไม่ต้องเป็นห่วง เธอว่าจะค้างบ้านคุณพันเกลียวสักหลายวัน กลับ
เมื่อไหร่โทร.ให้ไปรับ"

"อู่วะ...คุณแก้วเขาจะไปค้างไต่ยังงี้ เสื้อผ้าอะไรก็ไม่ได้เตรียมไป"

"ฉันก็ไม่รู้ล่ะป่า คุณแก้วว่ายังงี้ก็ว่าไปตามนั้น"

"เออวันนี้มึงไม่ได้ไปเรียน ก็ช่วยไปส่งกูหน่อยสิ กูจะไปดูคุณแก้ว"

"ไม่ได้หรอกป่า คุณแก้วแกสั่งไว้ ห้ามพวกเราไปรบกวน แล้วห้ามบอกใครด้วย"

"อะไรกัน" ป่าแฉล้มขึ้นเสียง แล้วผ่อนลงด้วยท่าทางครุ่นคิด "คุณแก้วเธอคิดยังงี้ของเธอน่า

..."

"นั่นแหละ ป่าก็รู้ๆ อยู่ไม่ใช่เธอว่าเธอแปลกไป"

มือที่กำลังมืดคลายลง ป่าแฉล้มนั่งแปะบนเก้าอี้ กวาดผักใส่จาน พึมพำเบาๆ

"คุณๆ เขากำลังทำอะไรกัน"

เจ้าชายเป็นฝ่ายห่อตัว เหลียวซ้ายแลขวา

“นั่นสิป้า...เชื่อกันเมื่อวานขา กลับจากไปดูที่นั่นะ จุๆ คุณแก้วเธอก็ให้ฉันหยุดรถเสียเฉยๆ แล้วก็ให้ขับไป ไฉ่ฉันก็งงว่าเธอสั่งเพราะอะไร...แต่พอขับไปๆ ก็ชักเสียๆ หนาวๆ ร้อนๆ รู้สึกยังกะมีคนมานั่งรถเพิ่มจั้นแหละ”

ป้าแจ่มขมลุกซู่ พูดอะไรไม่ออก บอกอะไรไม่ถูก แก่ได้แต่นึกภาวนาให้เรื่องแปลกๆ เหล่านี้จบเสียโดยเร็ว

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)